

ваха викове, и единъ високоговорителъ извиваше нѣкакъвъ шлагеръ.

Той подаде ржка за сбогуване:

— Прощавай за тоя часъ, който ти отнехъ... Не ми се смѣй! Не съмъ пиянъ, и не правя трагедии отъ глупости. Зная, че колкото и да искашъ, не ще ме разберешъ напълно. А дори да ме разбирашъ — какво, въ края на краищата? — Полеко ли ми е мене отъ това?... Хайде. Азъ ще отида тамъ. Лека нощъ.

Той се обърна, закричи бързо, и влѣзе въ крѣчмата.